

VOORDE, Urbain van de, letterkundige (Blankenberge 27 oktober 1893 - Leuven 16 juli 1966).

Zoon van een notarisklerk; deed middelbare studies (moderne humaniora) te Blankenberge en te Brugge, waar hij leerling was van J. Pée en H.J. van de Wijer. In 1915 werd hij leraar te Oostende, in 1917, door toedoen van H. Meert, ambtenaar bij het ministerie van Justitie te Brussel. Na zijn militaire dienst (1919-'20) werd hij opnieuw rijksambtenaar, eerst bij de Dienst voor Oorlogsschade, van 1925 (onder C. Huysmans) bij het ministerie van Kunsten en Wetenschappen. In september 1944 werd hij wegens culturele collaboratie uit zijn functie ontzet. Van 1947 tot '52 was hij rubriekleider kunst en letteren bij het dagblad De Standaard, waaraan hij tot zijn dood bleef meewerken.

Van de Voorde behoorde, zoals vele letterkundigen van zijn generatie, tot de sympathisanten van het activisme; in december 1915 ondertekende hij de zgn. Zeven Punten van de Jong-Vlaamsche Beweging (z. aldaar). In de letterkunde debuteerde hij als dichter, doch hij oefende in den brede vooral invloed uit als criticus en essayist, zowel door bij-

dragen in *De Stem* (het tijdschrift van Dirk Coster), de *Nieuwe Rotterdamse Courant* en, na de Tweede Wereldoorlog, *De Standaard* (o.m. onder het pseudoniem *Sirius*), als door gebundelde opstellen en studies in boekvorm over literatuur en cultuur van zijn tijd, over literaire figuren zoals G. Gezelle (1926, '30), Ch. de Coster (1930), K. van de Woestijne (1934), Ruusbroec (1934), en over Vlaamse schilders zoals A. Servaes (1943), W. van Overstraeten (1956) en R. Slabbinck (1962). In 1930 deelde hij met G. Walschap de Eeuwfeestprijs voor Vlaamse letterkunde; voor het tijdperk 1931-'35 werd hem de vijfjaarlijkse staatsprijs voor kritiek en essay toegekend. Als chroniqueur schreef hij met niet onomstreden gezag over Vlaamse en Duitse literatuur en over plastische kunsten; daarbij verdedigde hij de „eeuwige kunst” tegenover de vormexperimenten der expressionisten en experimentelen in de literatuur en der abstracten in de schilderkunst. Zijn strijdbare Vlaamse overtuiging inspireerde mede zijn verdediging van de nationale waarden in de kunst (*Charles de Coster en de Vlaamsche Idee*, 1930; *Frankrijks dubbele ziel*, 1943; *De nationale traditie in onze beeldende kunsten*, 1944) en leidde nog in 1965 tot zijn kandidaatstelling op de Volksunielijst voor de Kamer te Brussel.

LITERATUUR: J. Florquin, *Ten huize van*, VII (1971, p. 68-99).
LUDO SIMONS